

enne kui sest middagi tuli. Olli küll jo wannaste monnette käest sedda tootusse sanna kuulda olnud, et tahtsid wina pruukimist hopis mahha jätta; agga mitme jures ka nende arrust pudus ikka weel kindel meel seks, sedda omma tootusse sanna truiuste töeks sata, ja need, kes kawwalad nende hulgast ollid, oskasiid ennestele ikka weel monne suggused teed lahti hoida, mis peäl arwasiid, ommast antud sannast peäseada. Monned katsusid üsna pilkamisse wiisil omma kurja nou korwa sata, ja omma pattust himmo, mis lia winajomisse peäle käis, keelmata tagga aiada. Menda olli üks mees omma kirriko, õppetajale lubband, katseks ühhe terwe ku sees ühtegi wina jua. Kuidas se olli, mis se kawwal loom teggi, et saaks omma tootusse sanna töeks teha ja segipärrast omma jomisse himmo täita? Olli siit sadik õppind, ennamiste korteli täis wina korral ärrajoma. Gest meletumast jonest ei tagganend nüüdki mitte,

waid wallas sedda kortsi ossa ühhe surema krusi sisse, aias sedda täis tümma leiba, ja kui leib olli sedda wina hopis ennese sisse tombanud, sõi temma sedda leiba ärra. Kostis wael sel pettisel wiisil ennese eest, üteldes, et ei olnud ei suggogi mitte wina jonud, muud agga kui wina sõnud. — Keine olli lubband, ni kaua kui ta alles Ma peäl piddi ollema, ei wina tilka suhho wõtta. Kuidas temma jälle katsus, omma tootusse sannast lahti peäseada? Astus, wina puddel taskus, ühhe sure pu peäle ülles, mis temma oue kohhal olli, jõi seäl omma õppind wina ossa ärra, tuli ennamiste pole arroga seält mahha, ja kostis ka rummala lapse wiisil ennese eest, üteldes, et ei olnud mitte Ma peäl, waid pu peäl wina jonud. Wahhel kui olli weel rohleinne kui muido omma õnnetuma himmo järrele teinud, kuffus pu peält mahha, ja olli weel imme, et ei murdnud kanta purruks, ehk et ei olnud hopis furnuks kuffund. —